

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2020. március 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2019. november 18. napján kihirdetett B.22/2019/28. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben alkalmazott joghátrányt 9 (kilenc) év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 9 (kilenc) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

A vádlott cselekményét többszörös visszaesőként követte el.

A Győri Törvényszék Bk.568/2013/3. számú ítéletével - mely a Győri Ítéltábla Bpkf.42/2014/4. számú határozatával 2014. március 4. napján emelkedett jogerőre - kapcsolatban a vádlott számára engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

A vádlott által megvalósított cselekmény megnevezése helyesen kábítószer-kereskedelem büntette.

Egyebekben helybenhagyja.

A fegyházbüntetésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 12.000 (tizenkettőezer) Ft bünyügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

- [1] A Győri Törvényszék a 2019. április 1. napjától november 18. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott, és utóbbi napon kihirdetett B.22/2019/28. számú ítéletével vádlott bűnösségét 1 rb jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) állapította meg, ezért - mint visszaesőt - 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a Fővárosi Bíróság 18.Bk.246/2008/4. számú ítéletével kapcsolatban a vádlott számára engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése tárgyában, a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárásról, a lefoglalás megszüntetése és kiadni, illetőleg megsemmisíteni rendelés, valamint elkobzás útján a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint az eljárás során felmerült bünyügyi költség viseléséről.
- [2] Az elsőfokú határozat ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás végett, lényegesen hosszabb tartamú fegyházfokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés, illetőleg közügyektől eltiltás

kiszabása érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet, míg a vádlott és védője a minősítés megváltoztatása és a büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

- [3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.338/2019/I.-I. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte, és egyúttal rámutatott arra, hogy a törvényes mérlegelés eredményeként megalapozottan megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, ugyanakkor a visszaesői minőségén túlmenően is többszörösen büntetett előéletű vádlott esetén a különös részi minimumhoz közelítő tartamú szabadságvesztés eltúlzottan enyhe, nem szolgálja megfelelően a büntetéssel elérni kívánt célokat. Fentiekre tekintettel a fellebbviteli főügyészségi indítvány a fellebbezésekkel támadott ítélet Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására, a fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelésére, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.
- [4] A vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásában a büntetőeljárás során az eljáró hatóságok által elkövetett súlyos eljárási szabálysértésekre hivatkozott. Álláspontja szerint a házkutatás során eszközölt lefoglalások elégtelenek, nem kellően körültekintőek voltak, a vizelet vizsgálatának eredményei által is igazoltan az első nyomozati kihallgatásai alkalmával beszámíthatatlan állapotban volt, így kihallgatásaira törvénysértő módon került sor. Mindemellett kifogásolta néhány általa fontosnak tartott személy tanúként történő kihallgatásának elmaradását, sérelmezte, hogy vádlott-társa ügyét az előkészítő eljárásban leválasztották a jelen büntetőügyről, büntetőjogi felelősségéről külön eljárásban döntöttek, azt követően pedig a jelen ügyben tanúként szerepelt. Mindemellett kritikával illette a teljes büntetőeljárásra kiterjedően a telefoncella információk beszerzésének elmaradását, a korábbi kirendelt védőinek elfogadhatatlan, nemtörődöm és kellően nem kompetens eljárását, a vele szemben eljáró ügyész negatív elfogultságát. Hivatkozott ezen túlmenően **A.A.** tanúvallomásában foglaltakra, továbbá az általa feltárt telefonszámokhoz kapcsolható lehetséges cellainformációkra, amelyek a saját vallomásával együtt aggálytalanul alkalmasak **B.B.** nyilatkozatai hiteltérdemlőségének cáfolatára. Kifejezetten elismerte ugyanakkor, hogy a büntetőeljárás során többféle, eltérő tartalmú vallomást terjesztett elő, azzal azonban soha nem védekezett, hogy bárkinek, bármikor kábítószer adott volna át. Tényként ismerte el, hogy az eljárás során módosította a vallomásait, és részben **B.B.**-t terhelte be a vele szemben emelt vádakkal, ennek okait fellebbezésének indokolásában is a korábbiakkal egyezően adta elő, hangsúlyozva, hogy a volt élettársa kapcsolatai miatt tárta fel csak késve a valóságot. Fenntartotta, hogy nem ő, hanem az élettársa volt a kábítószerkereskedő, egyúttal a rendszeres drogvásárlók személyazonosságának feltárása iránt is hajlandóságot mutatott. Beadványában már azt is vitássá tette, hogy a házkutatás során, illőleg az egyéb eljárási cselekményeknél tőle lefoglalt anyag kábítószer volt-e. Kifogásolta azt is, hogy megítélése szerint nem bizonyított tény a kábítószer vásárlása, illetőleg az sem, hogy feltételes szabadság alatt követte volna el a terhére rótt cselekményeket és olyan magatartást valósított volna meg, amelyért visszaadható lenne a korábbi büntetésével kapcsolatos feltételes szabadságon töltött idő. Sérelmezte, hogy enyhítő körülményként nem került figyelembevételre a drogprevenciós programban való részvétele. Fentiekre tekintettel elsődlegesen a vele szemben hozott ítélet lényeges megváltoztatását, eltérő minősítés megállapítását, ennek hiányában pedig az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését, s az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.
- [5] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a terhelt védője a vádlott írásbeli fellebbezésében foglaltaknak megfelelően támadta az elsőfokú ítélet ténybeli megalapozottságát, rámutatva arra, hogy a mérlegelése eredményeképpen az elsőfokú bíróság sem fogadta el **B.B.** tanúvallomásának azon részleteit, miszerint a vádlott különböző parkolóban és azok környékén

ténylegesen kábítószer értékesített volna, utóbbira vonatkozóan tehát ítéleti bizonyossággal tényállás nem volt megállapítható. A védelmi álláspont szerint a védece által elismert megszerzéssel és fogyasztással elkövetett kábítószerbirtoklás megvalósítása aggálytalanul megállapítható, a kábítószer-kereskedelem elkövetésére vont következtetés azonban minden elfogadható alapot nélkülöz. Utóbbival összefüggésben részletesen elemezte **B.B.** tanú eljárás során tett vallomásaiban kimutatható ellentmondásokat. Csatlakozva a vádlott védekezésében foglaltakhoz, rámutatott arra, hogy a feltételes szabadság elsőfokú ítéletben történt megszüntetésére kellő jogalap hiányában került sor, a 2016. szeptember 19. napján történt feltételes szabadságra bocsátását követően a kedvezmény 9 hónapos tartama 2017. június 20. napjával eredményesen eltelt, a jelen ügybeli bűncselekmény megvalósítására pedig csak ezután került sor. Utóbbiakra tekintettel tartotta magát a minősítés megváltoztatása érdekében előterjesztett, illetőleg a jelentős mérvű enyhítést célzó fellebbezési kérelméhez. Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a terhelt maradéktalanul fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában általa kifejtetteket, továbbra is sérelmezte az általa vélelmezetten és az eljáró hatóságok által megvalósított súlyos eljárási szabálysértéseket, a rendelkezésre álló bizonyítékok ismert módon történt értékelését, és a védekezésének a bíróság részéről történt teljes figyelmen kívül hagyását.

- [6] Az ítélet tábla a többirányú fellebbezési kérelmek tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, a védelmi fellebbezés írásbeli indokolásának lényegére, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. Ennek körében alapvetően arra a megállapításra jutott, hogy az első fokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat megtartva megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítélet tábla nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának. Az elsőfokú bíróság által foganatosított, valamint a nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével biztosításával kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben sem tárt fel a másodfokú bíróság törvénysértést, a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból annak értékelése során így nem kellett bizonyítékot kirekesztenie. A fentiek szerint a másodfokú felülbírálat a fellebbezéssel támadott első bírói határozat valamennyi fő és járulékos jellegű, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére, továbbá az elsőfokú bíróság általános értelemben vett és konkrét eljárási módjára is kiterjedt, e körben kiindulópontként az állapítható meg, hogy a felülvizsgálat sem feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező mulasztást, sem az ügy érdemére kihatással bíró relatív hatályú eljárási hibát nem tárt fel. Megvizsgálva a rendelkezésre álló teljes iratanyagot, elemezve a lefolytatott bizonyítási eljárás konkrét eredményeit, időszerűségét, a tárgyalási időköz megtartását, a tárgyalási szak folytonosságával összefüggő rendelkezések érvényesítését, az egyes konkrét eljárási cselekményeknél a büntetőeljárás törvény megkerülhetetlen előírásainak, szabályainak érvényre juttatását, semminemű perrendi hiányosság vagy mulasztás e körben nem állapítható meg. Ezzel összefüggésben rögzíteni kell azt is, hogy az ügy korábbi szakában terheltként szereplő **B.B.** vádlott bűnösségét beismerő nyilatkozatának elfogadására a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, ennek jogszabályi feltételei a törvényes vád kereteire az érintett terhelt védekezésének tartalmára és a büntetőügy összes ismert körülményére és bizonyítékára is figyelemmel maradéktalanul fennálltak, így vádlott ezzel kapcsolatos utólagos eljárási kifogásai nem foghatnak helyt.
- [7] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható az is, hogy a szükséges körben, s valamennyi érdemi vonatkozásban a beszerzett bizonyíték halmaz tárgyalás anyagává tételére perrendszerűen sor került, ennek gerincét a személyi típusú, a tárgyi, mintavételi, illetőleg szakértői jellegű és az egyéb, okirati bizonyítékok képezték. A terhelt a fellebbezésének írásbeli indokolásában a megállapított tényállás megalapozottsága ellenében érvelt, védekezésében több

irányból - elsősorban **B.B.** tanú szavahihetősége oldaláról, nyilatkozatai hiteltérdemlőségén, illetőleg azoknak hiányán keresztül - támadta az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységét. A törvényszék által rögzített tényállást azonban az ítéletábra sem összességében, sem részleteiben nem találta megalapozatlannak, de okszerűtlenül mérlegeltnek sem, az eljárás bírósága a törvényesen beszerzett és a hatályosan jogszabályoknak megfelelően a tárgyalás anyagává is tett bizonyítékok ugyancsak törvényeknek megfelelő értékelésével iratszerűen és érdemben is helyesen tett eleget a ténymegállapítási kötelezettségének.

- [8] A személyi bizonyítékok körében döntő jelentőséget a vádlotti előadásoknak, illetőleg a rendelkezésre álló, az ügy lényegéhez kapcsolható tanúvallomások tartalmának kellett tulajdonítani. Nem vitathatóan az első fokon eljáró bíróság a szükséges mértékben sort kerített a vádlotti védekezés kellő részletességgel történő elemzésének, amellyel összefüggésben iratszerűen kellett tekinteni az e körben levont következtetéseket, ezen belül azt is, hogy az éppen aktuális védekezése körében önmagához képest is aggályos és önellentmondó hivatkozások történtek az eljárás során a terhelt részéről. A több részcselekményből összeálló magatartás sorozata legtöbb elemét az első kihallgatásai alkalmával kifejezetten elismerte, majd az eljárás előrehaladtával többször módosította a védekezését, s egyre több mozzanatot tagadott. A jelentős mérvű vallomásmódosításai indokaival kapcsolatban általa előadottakat azonban az eljárás egyetlen hiteltérdemlő adata sem támasztotta alá. Utóbbiakra tekintettel mindenben helytálló eljárást követett a törvényszék, amikor lényegében kizárólag abban a részében tekintette a vádlotti védekezést alkalmasnak az ítéleti tényállás megalapozására, amelyben az az egyéb személyi és okirati bizonyítékokkal és a szakértői vélemények tartalmával összeegyeztethető volt.
- [9] A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során tehát az elsőfokú bíróság helytállóan tulajdonított alapvető jelentőséget a vádlottat terhelő és elsősorban a nyomozati szakban előterjesztett tanúvallomásokban foglaltaknak és helytállóan mutatott rá, hogy tanú 3 tanú tárgyalási szakra alapvetően megváltoztatott tartalmú előadása milyen okokból nem képezheti a történeti tényállás megállapításának alapját. Összességében mind tanú 1 és tanú 3 figyelembe vehető előadásai, mind pedig **B.B.** nyilatkozata határozottan és konzekvensen cáfolta az adott cselekményrészre vonatkozóan az időközben amúgy is többször módosított terhelti védekezést. Helyesen vont következtetést a törvényszék arra nézve is, hogy **B.B.** valamennyi érdemi körülményre vonatkozóan következetes és az egyéb bizonyítékok tartalmának is megfelelő előadásokat terjesztett elő, szavahihetőségének megkérdőjelezésére a vádlottal szorosabb kapcsolatot ápoló **A.A.** tanúvallomása sem volt alkalmas, így összességében a terhelti védekezéselemekkel ellentétes tartalmú, egymást erősítő tanúnyilatkozatok, illetőleg az azokat alátámasztó egyéb szakértői és okirati bizonyítékok okszerűen képezték a tényállás megállapítás alapját. A fentiekkel kapcsolatos első bírói mérlegelés tehát alappal nem támadható. Fentiek mellett tanú 2 tárgyalási szakban is fenntartott nyomozati nyilatkozata, s az ehhez kapcsolható okirati, szöveges jellegű bizonyítékok aggálytalanul alátámasztották azt, hogy milyen motivációk játszottak szerepet a terhelti vallomások eljárás során történt módosításában. Fentiek szerint jelen ügy megkerülhetetlen személyi típusú bizonyítékait alkották a tanúk nyilatkozatai, amelyeket a törvényszék kellő körültekintéssel vont az értékelési körébe, ezen túlmenően a feljelentések tartalma, a helyszíni szemlékről készült jegyzőkönyvek, a bűnjel jegyzék, a házkutatási, lefoglalási jegyzőkönyvek, a fényképmelléletek által tanúsított körülmények, illetőleg a vegyész, toxikológiai, igazságügyi pszichiátriai szakértői leletek és vélemények körültekintő értékelését követően megfelelően adott számot arról, hogy mely okokból és milyen körülményekre figyelemmel tekintette valósnak és komolynak a terhelt kábítószer értékesítésekre, előre kiporciózott adagokkal kapcsolatos kereskedésre irányuló szándékát, annak ellenére is, hogy nem értékelte a tényállást megalapozó bizonyítékként **B.B.** vádlottat terhelő azon nyilatkozatait, miszerint a vádlott

parkolóban és azok környékén bonyolította a droggal kapcsolatos különböző adásvételeket. Mindemellett megállapítható, hogy a terhelt nyomozati kihallgatásaira szabályszerű eljárási cselekmények keretében került sor, az első kihallgatásaival összefüggésben pedig a beszámítási képességének hiányával kapcsolatos hivatkozásai az adott eljárási cselekmények konkrét körülményei által is igazoltan alaptalanok. Többek között **B.B.** tanú ítéleti tényállás alapjául hiteltérdemlőként elfogadott nyilatkozatainak tartalma alapján az elsőfokú bíróság alappal nem kifogásolható módon mellőzte a releváns bizonyítási körből a terhelt által indítványozott hívószámú mobiltelefonok cellainformációinak beszerzésével és értékelésével kapcsolatos bizonyítást, a rendelkezésre álló, meg nem cáfolható tartalmú tanúnyilatkozatok szerint ugyanis a mobiltelefonokat a terhelt biztosította a tanú számára, azokat azonban a rendszeres veszekedéseik, nézeteltéréseik alkalmával vissza is vette tőle, adott körülmények között a cellainformációk tehát nem szolgáltathatnak megbízható információkat, s egyúttal nem jelentenek hiteltérdemlő bizonyítékokat a terhelt által igazolni kívánt tények bizonyítására. Összességében megállapítható, hogy a releváns tényállási elemekre vonatkozóan az elsőfokú bíróság mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, mindezeket a törvényszék körültekintően elemezte, és a szükséges részletességgel megindokolta, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag alapos és érdemben sem kifogásolható értékelésével az indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

- [10] A fentiekhez képest a vádlottnak és a védelemnek a büntetőeljárás során előadott, majd több alkalommal megismételt és a fellebbezés írásbeli indokolásában is meghivatkozott bizonyéértékelése, a kábítószer-kereskedelmi tevékenység folytatására irányuló szándék hiányával kapcsolatos fejtegetései a törvényszék által helyesen számbavett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését, konkrétan ugyanazon adatsornak eltérő logika mentén történő újraértékelését célozta, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor, illetőleg arra nem volt kellő alap.
- [11] A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerint a rendelkezésre álló bizonyítási anyagnak mindenben megfelelő, teljes egészében megalapozott, mely mentes a Be. 592. § (1), illetőleg (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, pusztán az elsőfokú ítéleti tényállás személyi része, a terhelt korábbi büntettségére vonatkozó adatok szorulnak pontosításra azzal, hogy az elsőfokú ítélet 4. oldalának 2. bekezdésében részletezett összbüntetés során a Győri Városi Bíróság a 2005. október 10. napján jogerőre emelkedett B.581/2005/4. számú ítéletével a terhelttel mint különös visszaesővel szemben állapította meg 2 év 1 hónap 15 nap börtönbüntetésben az összbüntetés tartamát, amelyből feltételes kedvezményvel 2006. április 20. napján szabadult, a büntetését kitöltve 2006. augusztus 20. napján szabadult volna, a feltételes szabadság 2007. április 19. napjával járt le. További kiegészítés tétele szükséges ateckintetben is, hogy a terhelttel szemben történt utolsó összbüntetésbe foglalás (Győri Törvényszék Bk.568/2013/3. szám) eredményeként megállapított 5 év 4 hónap fegyházbüntetésből a többszörös visszaeső vádlott a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges időpontjában, 2015. március 4. napján ténylegesen nem szabadult, ekkor ugyanis vele szemben fogamatba vették, illetőleg folytatták a külföldi ítélet érvényének elismerésével összefüggésben megállapított 3 év börtönbüntetés végrehajtását, erre figyelemmel ezen összbüntetéséből engedélyezett feltételes szabadság kezdete ugyancsak 2016. szeptember 19. napja, amely időponttól az elsőfokú ítélet személyi részében 6. pontban írt büntetéshez, illetőleg az 8. pontban részletezett összbüntetési tartamhoz kapcsolódó feltételes szabadság egymás mellett párhuzamosan folyt. A feltételes szabadság lejárt a 6. pontban írt büntetés esetében 2017. szeptember 19. napja, míg az 8. pontban foglalt összbüntetés vonatkozásában 2017. október 10.

napja. Utóbbiakra tekintettel az ítéletábra a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített és pontosított tényállás alapján bírálta felül.

- [12] A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terhelt bűnösségére és büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára, emellett a vádlott terhére rótt egészséget veszélyeztető bűncselekmény minősítése is törvényes, az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a kereskedéssel elkövetett kábítószer visszaélések - amelyek immanens lényege a rendszeres hasznoszerzésre irányuló törekvés - magukban foglalnak minden olyan magatartást, amely elősegíti, hogy az adott kábítószer mennyiség eljusson a viszonteladóhoz, vagy a fogyasztóhoz. Ebbe a körbe tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő pusztta megszerzése, illetőleg önmagában annak készletezése is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. Utóbbiakhoz képest semminemű többlet magatartásnak ezen túlmenően nem kell kifejtésre kerülnie ahhoz, hogy a kábítószer-kereskedés céljára történő megszerzés, annak készletezése, a szer kiadagolása, porciózása a kábítószer-kereskedelem körében nyerjen értékelést. Helytálló és minden szempontból törvényes az az elsőbírői felismerés, miszerint a jelen ügyben a vádlott birtokából lefoglalt kábítószer kifejezetten jelentős mennyisége, sokfélesége, eltérő fogyasztási igények kielégítésére való alkalmassága, csomagoltsági állapota, egyes adagokra történő szétporciózása, annak tárolási körülményei egyaránt kifejezetten arra utalnak és összességében igazolják, hogy a több alkalommal feltalált kábítószer mennyiséget a terhelt nem, illetőleg túlnyomórészt nem saját felhasználás céljából szerezte be és tárolta. Az elsőfokú bíróság utóbbiakkal kapcsolatos részletes okfejtését és érvrendszerét a másodfokú bíróság minden szempontból megalapozottnak és okszerűnek ítélte. Megjegyzi az ítéletábra azt is, hogy a megváltoztatott terhelti vallomás valóságtartalmának, hiteltérdeklőségének elfogadása esetén a vádlotti védekezésből az következik, miszerint nyilvánvalóan tudatában volt annak, hogy **B.B.** kábítószerkereskedő, ehhez többfajta magatartással tevőlegesen és pszichésen is számára segítséget nyújtott, így az általa forgalmazott kábítószer elrejtésével az általa megvádolt személlyel társtetteségben valósította volna meg az életfogytig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető bűncselekménysorozatot.
- [13] Nem osztotta ugyanakkor az ítéletábra, az elsőfokú bíróságnak a terhelt visszaesői minőségével, illetőleg a feltételes szabadság körében teendő intézkedésekkel összefüggő álláspontját. A rendelkezésre álló iratokból - határozat kiadmányok, terhelt erkölcsi bizonyítványa, bv. iratok, fogamatbavételről kiállított értesítések, illetőleg bv. megkeresésre adott válasz - megállapítható, hogy a Győri Törvényszék a Bk.568/2013/3. szám alatti ítéletével összsbüntetésbe foglalta a Győri Városi Bíróság B.99/2011/78. szám alatti ítéletével (amely a Győri Törvényszék 3.Bf.330/2012/15. számú ítéletével emelkedett jogerőre) kiszabott 4 év börtönbüntetést és a Győri Törvényszék B.242/2011/53. szám alatti ítéletével (amely a Győri Ítéletábra Bf.105/2012/16. szám alatti ítéletével emelkedett jogerőre) kiszabott 4 év fegyházbüntetést. Az összsbüntetés tartamát 5 év 4 hónap szabadságvesztésben határozta meg azzal, hogy annak végrehajtási fokozata fegyház. Kimondta, hogy az elítélt többszörös visszaeső, feltételes szabadságra nem bocsátható. A Győri Ítéletábra mint másodfokú bíróság a Bpkf.42/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet csupán annyiban változtatta meg, hogy a feltételes szabadságot kizáró rendelkezést mellőzte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Az összsbüntetéssel érintett korábbi alapítélettel kiszabott 4 év börtönbüntetés végrehajtására az előzetes fogvatartásban töltött idő figyelembevétel 2010. március 16. napjától 2013. március 16. napjáig került sor, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi, lehetséges időpontjában azonban a feltételes kedvezményre bocsátásra ténylegesen nem került sor, mert ezt követően a terhelt megszakítás nélkül a külföldi ítélet érvényének megállapításával összefüggő eljárásban (Fővárosi Bíróság 18.Bk.246/2008/4. szám) megállapított és utólag végrehajtásában elrendelt, 3 év börtönbüntetés letöltését kezdte meg, amelyet 2013. november 26. napjáig töltött, ezt

azonban 2013. november 27. napjától megszakították, ezidőponttól az összbüntetéssel érintett későbbi alapítéttel (Győri Törvényszék B.242/2011/53. szám) kiszabott 4 év fegyházbüntetést, illetőleg annak meghozatalát követően magát az összbüntetési tartamot hajtották rajta végre az abból történő feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjáig, 2015. március 4. napjáig. Ezidáig tehát a terhelt összesen 4 év 3 hónap 8 napot kitöltött az összbüntetési ítélettel megállapított tartamból, ténylegesen azonban szabadlábra nem került, mert vele szemben 2016. szeptember 19. napjáig fogamatba vették, illetőleg folytatták a külföldi ítélet érvényének elismerésével kapcsolatosan megállapított 3 év börtönbüntetés fennmaradó részének végrehajtását, amelyből utóbbi napon ténylegesen feltételes szabadságra is bocsátották. A fentiekre figyelemmel 2016. szeptember 19. napjától mind a részletezett összbüntetési ítélettel, mind pedig a külföldi határozat érvényének elismerésével megállapított büntetési tartamokhoz kapcsolódó feltételes szabadság megkezdődött, és egymástól függetlenül, párhuzamosan folyt, az előbbi esetben még 1 év 22 napon keresztül, azaz 2017. október 10. napjáig, míg utóbbi esetben a feltételes szabadság törvényben meghatározott minimális tartamáig, azaz 1 éven át, 2017. szeptember 18. napjáig. A Btk. 459. § (1) bekezdésének 31/b. pontja értelmében többszörös visszaeső az, akit a szándékos bűncselekmény elkövetését megelőzően visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és az utolsó büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekmény elkövetéséig 3 év még nem telt el. A Btk. 40. § (4) bekezdésének a) pontja értelmében, ha feltételes szabadság tartama alatt az elítélten olyan bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztést kell végrehajtani, amelyet a korábbi ügydöntő határozat jogerőre emelkedése előtt követett el, a szabadságvesztés végrehajtása a feltételes szabadságot félbeszakítja, és a bíróság a feltételes szabadság folytatásának legkorábbi időpontját az utóbb kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság időpontjáig elhalasztja. A 2013. évi CCXL. törvény 189. § (1) bekezdésének idevágó rendelkezése szerint, ha az elítélttel szemben több határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztést kell végrehajtani, és a szabadságvesztések folyamatos végrehajtása során a bíróság az elítéltet bármely szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátotta, a feltételes szabadság mindaddig nem kezdhető meg, amíg az elítéltt más szabadságvesztést tölt. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése értelmében, ha a bíróság az elítéltet több szabadságvesztésből bocsátotta feltételes szabadságra, az elítéltt ezeket párhuzamosan tölti. Fentiek alapján és a korábban részletezettek szerint a korábban többszörös visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt terheltet jelen ügyben szándékos bűncselekmény elkövetése miatt úgy ítélték ismételtén végrehajtandó szabadságvesztésre, hogy az újabb elkövetésig a korábbi büntetését még ki sem töltötte. Mindemelllett a jelen ügyben elbírált bűncselekményét a vele szemben párhuzamosan folyamatban lévő két feltételes szabadság időtartama alatt, annak hatálya alatt állva valósította meg, erre figyelemmel - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - nem visszaesőnek, hanem többszörös visszaesőnek minősül, másrészt a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásával nemcsak az elsőfokú bíróság által meghatározott elítéléssel kapcsolatosan, hanem a Győri Törvényszék Bk.568/2013/3. számú ítéletével összefüggésben is szükséges volt a vádlottal szemben a részére engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése.

- [14] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata keretében az ítélet tábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, büntetés kiszabási tényezőkre, az előbbieket köréből azonban mellőzni volt szükséges a részbeni beismerő vallomásra történő hivatkozást, hiszen ennek a körülménynek az ügyben végrehajtott házkutatások és egyéb eljárási cselekmények nyilvánvaló eredményére figyelemmel nincs számottevő enyhítő nyomatéka, arra különös tekintettel, hogy a terhelt a vád szerinti súlyosabb bűncselekményben kifejezetten tagadta a bűnösségét és csak a kábítószerfogyasztás célú megszerzését ismerte el. Mindemelllett a terhelt rőtt bűncselekmény elkövetési időpontjára figyelemmel nyilvánvalóan enyhítő súlyú tényezőként kellett számba venni az időmúlást. Szem előtt kellett tartani azt is, hogy a jelen ügyben

lefoglalt valamennyi kábítószerfeleség összmenyisége nem néhány százalékkal, hanem az egyik kábítószer típus (amfetamin tartalmú drogok) vonatkozásában jelentősebb mértékben (219 % felett) haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát, amelyhez további kábítószerfeleségek kapcsolódtak, ilyen módon az enyhébb minősítést megalapozó kábítószermenyiség határértékének megközelítése jelen ügyben értelemszerűen nem merülhet fel enyhítő súlyú tényezőként. Mindemelllett pedig megfelelő értékelést kellett hogy nyerjen a büntetés kiszabási szempontok között a vádlott személyiségének fokozottabb társadalomra veszélyességét jelző azon körülmény, miszerint nemcsak többszörös visszaesőnek minősül, hanem az annak megállapításához szükséges mértéket, illetőleg számot meghaladó büntetettséget is ki kell emelni, párhuzamosan azzal, hogy a fentebb indokoltak szerint a vele szemben egyidejűleg folyamatban lévő két feltételes szabadság tartama, azaz a korábbi büntetései hatálya alatt állva valósította meg a terhére rótt nagy tárgyi súlyú bűncselekményt. Az utóbbiakra is figyelemmel a másodfokú bíróság összességében ugyan osztotta a törvényszék azzal kapcsolatos álláspontját, hogy a büntetés alapvető céljaira is figyelemmel a speciális törvényi minimumnál mindenképpen hosszabb tartamú, a középértéket azonban el nem érő szabadságvesztés alkalmazása áll arányban a vádlott és az általa elkövetett bűncselekmény társadalomra veszélyességével, s az egyéb releváns büntetéskiszabási tényezőkkel, annak keretein belül azonban - fellebbezési eljárásban újraértékelt büntetéskiszabási tényezők hangsúlyos figyelembevétele mellett - az adott ügyben a konkrét elkövetővel szemben irányadó büntetési tételkeret középértékéhez feltétlenül közelíteni volt szükséges a konkrét büntetési tartamot. Arra figyelemmel, hogy a többszörös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, nem haladhatja meg azonban a 25 évet, a jelen ügyben irányadó büntetési tételkeret határozott tartamú szabadságvesztés esetén 5-25 év, a középértéke értelemszerűen 15 év. Összességében értékelve a felmerülő büntetési kiszabási tényezők nyomatékát, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a másodfokú határozat rendelkező része szerint felemelt büntetés és ahhoz igazodó mérvű mellékbüntetési tartam, illetőleg az ezzel összefüggő szankciórendszer együttesen megfelelően és hatékonyan szolgálja a speciálprevenció elve mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket is, arányosnak minősíthető a terhelt személyiségében rejlő és az elkövetés konkrét körülményeiben is kifejeződő komoly társadalomra veszélyességgel, a terhelt által megvalósított bűncselekmény tárgyi súlyával, egyúttal pedig alkalmas más személyek hasonló bűncselekmények megvalósításától történő visszatartására is.

- [15] A fentiekre figyelemmel az előterjesztett fellebbezéseket elbírálv a másodfokú bíróság a támadott elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megváltoztatta, a vádlottal szemben alkalmazott joghátrányt 9 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre, továbbá 9 év közügyektől eltiltásra súlyosította, megállapította, hogy a vádlott cselekményét többszörös visszaesőként valósította meg, a Győri Törvényszék Bk.568/2013/3. számú összbüntetési ítéletével megállapított 5 év 4 hónap fegyházbüntetéssel összefüggésben a vádlott részére engedélyezett feltételes szabadságot is megszüntette, egyúttal az állandósult ítélkezési gyakorlatra tekintettel korrigálta a bűncselekmény megnevezését is. Arra figyelemmel pedig, hogy a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatnak az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből való kizárással, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsával, illetőleg a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései törvényesek és megalapozottak, az ítéletábla egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései szerint rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélethirdetéstől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időnek a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítására, a Be. 613. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú bírósági eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, s rendelkezett annak viselése tárgyában is, illetőleg a

jogszabályi hivatkozásokat kiegészítette azzal, hogy a terhelt feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből történő kizárás jogalapja a Btk. 38. § (4) bekezdése d) pontja mellett a (4) bekezdés a) pontja is.

Győr, 2020. március 5.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Vajda Edit sk.

bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2019. november 18. napján kelt B.22/2019/28. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. március 5.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke